

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Ramona Maria Bochie

Zăpada aurie

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2017

Cuprins

Fiica Soarelui și a Iernii	5
Cavalerul albastru	10
Prințul curcubeu	14
Crăiasa poienii fermecate	19
Prințesa zăpezilor trandafirii	23
Prințul din tablou	28
Visul frumoasei Elsa	32
Povestea frumoasei Rosmina	36
Zăpada aurie	40

© Ramona Maria Bochie, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOCHIE, RAMONA MARIA

Zăpada aurie / Ramona Maria Bochie. - Cluj-Napoca : Casa
Cărții de Știință, 2017

ISBN 978-606-17-1226-7

821.135.1

Fiica Soarelui și a Iernii

Se povestește că demult, tare demult, într-o iarnă friguroasă măritul Soare, craiul zilei, a zărit-o pe crăiasa mândră a ghețurilor cernându-și ninsorile de argint peste pământ. Și strălucita Iarnă îl zărise și atunci s-a petrecut ceva de necrezut. Între ei s-a aprins pe dată scânteia unei iubiri furtunoase. Craiul a coborât din palatul său de azur și amândoi s-au contopit într-o îmbrățișare de foc și gheață. În clipa aceea fulgii de zăpadă ce pluteau în văzduh asemeni unui roi de fluturi au devenit deodată aurii, strălucitori ca lumina soarelui, spre uimirea și încântarea tuturor acelor care îi priveau. Din pricina firii fiecăruia ce nu se potrivea defel cu a celuilalt, scânteia dragostei dintre craiul căldurii și crăiasa ghețurilor s-a stins la fel de repede cum se aprinsese. Dintr-un fulg de zăpadă aurie s-a născut însă o preafrumoasă fată, pe care Iarna a numit-o Ninsorina. Ninsorina avea coșitele din raze de soare, ochii asemeni unor diamante albastre de gheață și obrajii de zăpadă. Firea ei era aspră și rece asemeni mamei sale. Mult s-a mâhnit părintele ei pentru aceasta căci își iubea nespus de mult copila. A încercat din răputeri să o înduplece să rămână alături de el în

minunatul palat de azur de pe culmile văzduhului, dar fiica sa nu a vrut cu niciun chip.

Ninsorina: Vreau să viețuiesc în țara veșnică a ghețurilor și zăpezilor, tată!

Soarele nu s-a mai putut împotrivi dorinței fiicei sale. Iarna a luat-o pe Ninsorina și a dus-o în țara ei rece și încremenită, împodobită cu grădini pline cu arbori și flori de gheață. I-a mai dat crăiasa copilei sale o oglindă sclipitoare, vrăjită, făurită din cleștarul ghețurilor.

Iarna: Privind în această oglindă vei putea vedea tot ce se petrece în lumea pământeană.

Ninsorina s-a bucurat nespus de mult și zile în șir nu își putea desprinde privirile din oglinda dăruită de mama ei.

Într-o zi, fiica Iernii a zărit o poiană neasemuită, împodobită cu flori ce păreau din raze de curcubeu. La marginea poienii a văzut un prinț nespus de frumos, luptând cu un vrăjitor. Era prințul Crindor, fiul regelui din țara de la miazăzi, iar vrăjitorul cu care se lupta era Kaliba, stăpânul mlaștinilor. În cele din urmă, Kaliba a căzut, ucis de Crindor. Atunci din poiană s-a ivit o preafrumoasă fată. Era Crinroze, zâna florilor. Prințul și zâna s-au prăbușit unul în brațele celuilalt. Fiica Iernii îi privea necontenit și în inima ei de gheață începea să se aprindă flacăra dragostei pentru preafrumosul și viteazul Crindor. Astfel, în ajunul nunții cu gingașa Crinroze un nor de ninsoare l-a învăluit pe prinț ridicându-l în

văzduh, purtându-l peste zări îndepărtate până în țara de ghețuri și zăpezi a Ninsorinei. Crindor a îngenuncheat dinaintea fiicei Iernii, implorând-o să îl lase să se întoarcă la mireasa lui pe care o iubea din toată inima. Prințesa ghețurilor i-a oferit însă mâna ei și cârmuirea peste țara încremenită a zăpezilor.

Crindor: Nu pot primi, domniță. Nu vreau să cârmuiesc decât peste regatul în care m-am născut, iar inima mea nu poate aparține decât preafrumoasei Crinroze.

Vorbele sincere ale lui Crindor au deșteptat o mânie cruntă în inima Ninsorinei. Atunci fiica Iernii l-a încătușat pe prinț cu o vrajă grea, astfel ca dacă el va vrea să o părăsească și va trece hotarul acelei țări să se prefacă în om de zăpadă.

Nespus de mâhnit viețuia Crindor în țara Ninsorinei și la fel de îndurerată era preafrumoasa Crinroze de pierderea mirelui ei iubit. Ar fi dat toate florile aflate sub oblăduirea ei, și-ar fi dat bucuroasă viața ca să îl scape pe Crindor din puterea fiicei Iernii.

Într-o zi, pe când se plimba abătută pe malul lacului de smarald din el s-a arătat înaintea ei strălucita Silfine, zâna apelor.

Silfine: Crinroze, am venit să îți mulțumesc pentru bucuria ce mi-ai făcut-o, făcând să se ivească acești minunați nuferi în apele lacului. Dar văd că ești atât de tristă, surioară dragă. Spune-mi, de vrei, ce ți s-a întâmplat și mă voi strădui din răspuțeri să îți fiu de ajutor!

Atunci Crinroze i-a povestit cum a fost răpit mirele ei drag de către fiica Iernii, cum vraja cu care fusese înlănțuit nu îi îngăduia să părăsească țara Ninsorinei, altminteri s-ar fi prefăcut în om de zăpadă. Silfine a ascultat-o cu luare-aminte, sfătuind-o să nu își piardă nădejdea, apoi s-a cufundat în lac. Peste câteva zile s-a arătat din nou, însoțită de o lebădă albă ce părea o gigantică floare de zăpadă.

Silfine: Ca să îl poți elibera pe Crindor din puterea Ninsorinei trebuie să găsești crinul răsărit din lacrimile Lunii, vărsate de crăiasa nopților de dorul Soarelui. De îndată ce mirele tău va fi atins cu acest crin fermecat, vraja fiicei Iernii se va rupe și el va fi liber să părăsească țara de ghețuri și zăpezi.

Crinroze: Dar unde se află acest crin vrăjit?

Silfine: Pe piscul înalt al muntelui de diamant. Iată, lebăda Flairine pe care o vezi te va purta până acolo!

Flairine a luat-o pe Crinroze în spinare, purtând-o până la muntele de diamant pe vârful căruia strălucea un crin minunat, plăsmuit parcă din perlele razelor de lună. Crinroze l-a luat cu multă grijă, iar lebăda a purtat-o prin văzduhurile înzăpezite spre țara Ninsorinei.

Crindor înainta cu inima întristată spre hotarul țării. Dorul de Crinroze era atât de mare, încât voia mai bine să se prefacă în om de zăpadă decât să fie mirele fiicei Iernii. Iată însă că în clipa în care vraja

Ninsorinei avea să se împlinească din văzduh s-a ivit lebăda albă, purtând-o în spate pe Crinroze.

Crinroze: Crindor!

Mireasa lui i-a atins pieptul cu crinul răsărit din lacrimile Lunii, iar vraja fiicei Iernii s-a destrămat pe dată. Crindor a luat-o în brațe și amândoi au plâns de bucuria regăsirii. În clipa în care a fost adus în acele ținuturi crinul răsărit din lacrimile vărsate de dorul Soarelui, gheața din inima Ninsorinei s-a topit cu totul. Ea a izbucnit într-un plâns amar, plin de regrete, cerând iertare celor doi pentru răul pe care îl făcuse. Apoi l-a implorat pe părintele ei să o ducă din acea țară încremenită și pustie. Preabucuros, Soarele i-a clădit pe piscul cel mai înalt de munte un minunat palat din diamante strălucitoare asemeni razelor din cununa sa. Palatul a fost înconjurat de o grădină cu crini albi ca mărgăritarele desprinse din lumina Lunii. Crinroze a primit și ea un astfel de crin, pe care și l-a prins în cununa de mireasă.

De atunci, zăpada de pe piscurile muntoase este albă și strălucitoare asemeni crinului răsărit din lacrimile lunii. Sub razele soarelui primește irizări aurii, amintind poate de fulgul de zăpadă aurie din care s-a născut Ninsorina, preafrumoasa fiică a Soarelui și a Iernii.

Sfârșit